

Arrest

**nr. 131 372 van 14 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 2 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2014 in plaats van 22 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juli 2014 in plaats van 19 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat F. JACOBS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 21 november 2012 het Rijk binnen en diende op 22 november 2012 een asielaanvraag in. Op 30 april 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Guinees staatsburger van etnisch Peulse afkomst. U bent op 5 april 1994 geboren in de stad Kindia. Uw vader is in 2010 omgekomen in een verkeersongeval. Hierna hertrouwde uw moeder met zijn broer. Gezien jullie eerder al in hetzelfde huis woonden als uw oom van vaderszijde, veranderde er voor u niet veel.

In juni, juli of augustus 2012 kwam een vriend van uw oom in de winkel van uw oom. Hij zag u daar en wilde met u trouwen. U was hiermee niet akkoord omdat het een oudere man was die bovendien wahabiet was. Telkens opnieuw bracht uw oom het huwelijk ter sprake. Hij schreeuwde naar u en beledigde u. Ook dreigde hij ermee uw moeder te verstoten. Toen u bleef weigeren te trouwen, bond uw oom u op 15 september 2012 vast aan een boom op de binnenkoer van uw huis. Uw neef bevrijdde u zonder dat zijn vader dat wist. Daarop vluchtte u naar Hadja, een vriendin van uw overleden vader. Ze bracht u terug naar huis en zei tegen uw oom dat u het huwelijk geaccepteerd had. Zodoende werd u op 16 september 2012 verplicht om te trouwen. U verklaart nog dat u na uw besnijdenis een infibulatie hebt ondergaan. Deze werd ongedaan gemaakt met het oog op uw huwelijksnacht. Enkele weken na uw huwelijk overleed uw moeder.

Eenmaal in het huis van uw man, verplichtte uw man u met hem te slapen. Als u dat weigerde, sloeg uw man u. Uw jeugdigheid en het feit dat u de favoriete echtgenote van uw man was, lokte jaloezie uit bij zijn andere echtgenotes. Daarom beledigden ze u en scholden zij u uit. Telkens wanneer uw man wist dat u het huis verlaten had, beschuldigde hij u ervan achter andere mannen aan te hebben gezeten. Later verplichtte hij u een boerka te dragen. Hij zou ook willen dat u beter besneden werd, zodat de lust om achter andere mannen aan te gaan u zou vergaan.

U sprak hierover met de zus van uw moeder, die in Conakry woonde. Twee weken later stuurde zij iemand om u uit Kindia mee te nemen naar Conakry, waar ze u onderbracht bij een vriendin. Uw oom en uw man kwamen u zoeken bij uw tante in Conakry, maar zij beweerde u niet gezien te hebben.

Deze redenen deden u uw land verlaten. Op 20 november 2012 bent u met het vliegtuig uit Guinee vertrokken. De dag erna kwam u in België aan. Op 22 november 2012 hebt u asiel aangevraagd.

U vreest teruggestuurd te worden naar uw man en opnieuw besneden te worden bij een terugkeer naar Guinee.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: drie foto's, een uittreksel van uw geboorteakte, afgegeven op 12 april 1994, een Belgisch medisch attest waaruit blijkt dat u een besnijdenis (type I) hebt ondergaan, zonder afgiftedatum, een Belgisch medisch attest waaruit blijkt dat u verschillende littekens hebt, afgegeven op 29 november 2012, drie informatiebrochures van GAMS (Groupe pour l'abolition des mutilations sexuelles), en uw lidkaart van GAMS, afgegeven op 9 april 2013.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Er zijn immers elementen in uw relaas die de geloofwaardigheid ervan aantasten. Zo verklaart u dat u door uw oom gedwongen werd te trouwen met een van zijn bevriende handelspartners. Uw verklaringen over dit gedwongen huwelijk worden ernstig aangetast door tegenstrijdigheden in uw relaas. Wanneer u gevraagd wordt wanneer dit huwelijk voor het eerst ter sprake gekomen is, verklaart u dat het was toen u uw oom eten ging brengen in zijn winkel (CGVS gehoor 1, p. 17), zonder evenwel een concrete tijdsaanduiding te geven. Wanneer u gevraagd wordt welke datum dit was, zegt u dat u zich dat niet kan herinneren. U moest immers dagelijks eten brengen naar uw oom (CGVS gehoor, p. 17). Dat antwoord kan niet op afdoende wijze uitklaren waarom u zich de dag waarop u voor het eerst hoorde praten over uw huwelijk niet beter kan herinneren. Hoewel het brengen van eten naar uw oom tot uw vaste routine behoorde, kan dat bezwaarlijk gesteld worden over het vernemen dat u zou uitgehuwelijkt worden. Wanneer vervolgens gevraagd wordt hoeveel tijd er was tussen de moment dat u voor het eerst hoorde praten over uw huwelijk en de dag dat u moest trouwen, verklaart u dat dat een maand en een paar weken was. Onmiddellijk hierna corrigeert u zichzelf en verklaart u dat het drie maanden was (CGVS gehoor, p. 17). Dat u zich vergist in deze tijdsspanne, tast de geloofwaardigheid van uw beweringen al aan. Dat u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS nog verklaart dat er minder dan een week tijd was tussen het moment dat u voor het eerst over uw huwelijk hoorde praten en uw huwelijksdag (CGVS, gehoor 2, p. 10), een verklaring die strijdig is met uw voorgaande verklaringen, tast de geloofwaardigheid van uw bewering slachtoffer te zijn van een gedwongen huwelijk nog verder aan. Wanneer u geconfronteerd wordt met de genoemde tegenstrijdigheid, pareert u deze opmerking door te

stellen dat u in het vorige gehoor gevraagd werd hoe lang u bij uw man zou hebben gewoond (CGVS gehoor 2, p. 10). Nogmaals geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen over de tijdsspanne tussen de eerste aankondiging van uw huwelijk en uw huwelijksdag, herhaalt u enkel uw bewering dat u een kleine drie maanden bij uw man bent gebleven en herhaalt u uw bewering dat er slechts weinig tijd tussen de aankondiging van uw huwelijk en uw huwelijk zelf zat (CGVS gehoor 2, p. 11). Het herhalen van één van de (tegenstrijdige) versies van uw verhaal, volstaat allerm minst om afbreuk te doen aan de aangehaalde tegenstrijdigheid, zodat de vastgestelde geloofwaardigheidsproblemen stand houden.

U verklaart nog dat uw oom u heeft vastgebonden aan een boom op de dag voor uw huwelijk. Nadat uw neef u zou hebben losgemaakt, zou u naar een zeker Hadja, een vriendin van uw overleden vader gegaan zijn om haar om hulp te vragen (CGVS gehoor 1, p. 11). Ook over de reactie van deze Hadja zijn uw verklaringen niet coherent. In uw eerste gehoor verklaart u dat u samen met Hadja naar uw huis terugkeerde. Hadja zou met uw oom gepraat hebben. Ze zou u, eens in huis, niets meer gevraagd hebben en aan uw oom verteld hebben dat u het huwelijk accepteerde (CGVS gehoor 1, p. 11). Wanneer u, tijdens uw tweede gehoor op het CGVS, gevraagd wordt waarom Hadja u niet hielp, verklaart u dat Hadja dit wel probeerde, maar dat het niet lukte. Wanneer om meer informatie gevraagd wordt, verklaart u dat Hadja tegen uw oom vertelde dat u wel naar huis wilde komen, maar dat u niet wilde trouwen. Geconfronteerd met uw eerdere bewering, die hiermee strijdig is, herhaalt u deze beweringen (CGVS gehoor 2, p. 12). Opnieuw moet opgemerkt worden dat het simpelweg herhalen van één van de versies van uw relaas niet volstaat om de aangehaalde incoherentie uit te klaren. Daar heeft de geloofwaardigheid van uw beweringen over uw gedwongen huwelijk opnieuw onder te lijden.

De geloofwaardigheid van dit gedwongen huwelijk wordt nog verder op de helling gezet door het feit dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde ongehuwd te zijn (DVZ, 22 november 2012, punt 15). De dag erna vulde u de vragenlijst van het CGVS in. Daarin verklaarde u (onder meer) uw land ontvlucht te zijn omwille van uw gedwongen huwelijk (vragenlijst CGVS, vraag 4 en 5). Dat u uw (gedwongen) huwelijk niet vermeld hebt bij de DVZ, terwijl het een kernelement is in uw asielrelaas, tast de geloofwaardigheid van het door u beweerde gedwongen huwelijk nog verder aan. Wanneer u, op het CGVS, geconfronteerd wordt met uw bewering van bij de DVZ dat u ongehuwd was, zegt u enkel: 'Ik? Nee...' (CGVS gehoor 1, p. 9). Wanneer vervolgens gevraagd wordt hoe het dan komt dat dit zo genoteerd staat in uw dossier, beweert u dat men u niet gevraagd heeft of u gehuwd was of niet (CGVS gehoor 1, p. 9). Gevraagd hoe het dan komt dat er wel een antwoord op deze vraag staat ingevuld, namelijk dat u niet gehuwd bent, blijft u vasthouden dat er u niet is gevraagd of u gehuwd was of niet (CGVS gehoor 1, p. 10), zonder evenwel uit te klaren hoe het komt dat u bij de DVZ geregistreerd werd als ongehuwd, terwijl u op het CGVS beweert dat uw gedwongen huwelijk een kernelement is in uw asielrelaas. Zo wordt de geloofwaardigheid van het door u beweerde gedwongen huwelijk eens te meer op losse schroeven gezet.

Ook over de datum van uw huwelijk legt u strijdige verklaringen af. Waar u tijdens uw eerste gehoor verklaard hebt dat u op 16 september 2012 getrouwd bent (CGVS gehoor 1, p. 5), zegt u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS dat u op de 16de van de zevende maand (juli dus) van 2012 getrouwd bent (CGVS gehoor 2, p. 6). Geconfronteerd met uw eerdere bewering dat u in september 2012 getrouwd zou zijn, beaamt u dat u in september bent getrouwd. Geconfronteerd met uw bewering dat u kort ervoor vertelde dat u in de zevende maand bent getrouwd, zegt u dat het al een tijdje geleden is. Bovendien zou u hoofdpijn hebben en medicijnen innemen (CGVS gehoor 2, p. 7). Uw opmerking dat uw (beweerde) huwelijk geen recente gebeurtenis is, volstaat niet om de aangehaalde tegenstrijdigheid uit te klaren. Gezien het een gebeurtenis is die, volgens uw verklaringen, een grote impact heeft gehad op uw leven (CGVS gehoor 2, p. 13) en gezien dit een kernelement in uw asielrelaas betreft, mag redelijkerwijze verwacht worden dat u daarover coherente en eensluidende verklaringen zou afleggen. Dat u dat niet doet, tast nogmaals de geloofwaardigheid van uw bewering slachtoffer te zijn geweest van een gedwongen huwelijk aan. U maakt evenmin concreet aannemelijk dat u, omwille van uw hoofdpijn of door uw medicatie, geen coherente en geloofwaardige verklaringen zouden kunnen afleggen met betrekking tot uw voorgehouden vervolgingsfeiten.

Nog blijkt dat u weinig weet te vertellen over de man met wie u getrouwd geweest zou zijn. U noemt zijn naam en verklaart dat uw man van Peulse afkomst is en uit Kindia afkomstig is (CGVS gehoor 1, p. 10). U weet niet exact wanneer uw man geboren is. Het kan in 1959 of in 1958 zijn geweest (CGVS gehoor 2, p. 5). U weet wel dat uw man Arabisch gestudeerd heeft, maar u weet niet waar hij dat studeerde of hoe lang (CGVS gehoor 2, p. 5-6). Wanneer u in uw eerste gehoor op het CGVS gevraagd wordt om wat meer te vertellen over uw man, vraagt u wat u moet vertellen. Wanneer u gezegd wordt dat u mag vertellen wat u wil zolang u een beeld schetst van uw man, vertelt u uw verhaal vanaf het moment dat u hoorde over uw huwelijk met hem tot aan het moment dat u uw land ontvlucht heeft (CGVS gehoor 1, p.

10-13). Daarmee antwoordt u niet op de u gestelde vraag, namelijk om een beeld te schetsen van wie uw man is. Wanneer hierna opnieuw gevraagd wordt wie uw man is als persoon, zegt u alleen dat uw man een donkere man is, die twee vrouwen heeft met wie hij kinderen heeft. Hij zou een baard hebben. U vraagt wat voor informatie u nog meer moet geven (CGVS gehoor 1, p. 13). Naar het karakter van uw man gevraagd, zegt u dat uw man een slechte en boze man is die altijd roept en schreeuwt. U voegt eraan toe dat uw man wahabiet is (CGVS gehoor 1, p. 13). Buiten het feit dat uw man streng gelovig is, en volgens u een slecht man, weet u nauwelijks iets te vertellen over uw man, ondanks het feit dat u maandenlang (CGVS gehoor 2, p. 10-11) bij hem gewoond hebt. Ook dat tast de geloofwaardigheid van uw beweerde gedwongen huwelijk met een wahabitische man aan.

Wat betreft uw bewering dat uw man een wahabiet zou zijn, moet gesteld worden dat u het CGVS ook hier niet van kan overtuigen. Om te beginnen blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt, dat wahabisme in Guinee een marginaal fenomeen is. Daarbij komt dat uw verklaringen over het wahabisme van uw (beweerde) man, beperkt zijn. U verklaart dat uw man een baard had en een korte broek droeg. Hij zou van zijn vrouwen eisen dat ze gesluierd waren (CGVS gehoor 1, p. 13). Naar meer kenmerken van wahabisme gevraagd, zegt u dat uw man veel in de koran las en veel met zijn geloof bezig was. Naar meer informatie gevraagd, zegt u dat uw man ook over het paradijs sprak (CGVS gehoor 1, p. 13). Meer weet u echter niet te vertellen. Telkens opnieuw verwijst u enkel naar de uiterlijke kenmerken van wahabieten (CGVS gehoor 1, p. 13-14 en gehoor 2 p. 3-4). Van iemand die maandenlang met een wahabiet in één huis gewoond heeft, mag redelijkerwijze verwacht dat ze meer informatie zou kunnen geven over het strikte geloof van haar man. Dat u dat niet kan, tast de geloofwaardigheid aan van uw bewering dat u, na een gedwongen huwelijk, met uw wahabitische man zou hebben samen gewoond.

De geloofwaardigheid van uw (gedwongen) huwelijk wordt verder ondermijnd doordat u niet spontaan en gedetailleerd over uw huwelijksdag kan vertellen. Wanneer u dit gevraagd wordt, vertelt u over de gebeurtenissen die vooraf zouden zijn gegaan aan uw huwelijksdag (CGVS gehoor 2, p. 8). U beantwoordt de gestelde vraag niet. Wanneer u vervolgens gevraagd wordt om te vertellen over de dag van uw huwelijk zelf, verklaart u dat men uw infibulatie ongedaan heeft gemaakt zodat u intiem kon zijn met uw man (CGVS gehoor 2, p. 8). Gevraagd naar meer informatie, vertelt u dat u veel pijn had. Uw man zou de volgende ochtend naar zijn werk gegaan zijn (CGVS gehoor 2, p. 9). Gevraagd naar uw huwelijksceremonie, zegt u dat er een ceremonie was, dat er familieleden aanwezig waren en dat er gegeten werd. Wanneer u gevraagd wordt om chronologisch en in detail over uw huwelijksdag te vertellen, verklaart u dat u wakker bent geworden en begon te huilen. Hierna zegt u dat er mensen gekomen zijn die uw kleren brachten, ze zouden gegeten hebben, men zou naar de moskee gegaan zijn en 's avonds werd u naar uw man gebracht (CGVS gehoor 2, p. 9). Hoewel u wel een opsomming geeft van de activiteiten van de dag, moet wel opgemerkt worden dat uw antwoorden niet gedetailleerd zijn. U geeft geen overzicht van het verloop van de dag, laat staan een schets van uw beleving van uw huwelijksdag. Er moet geconcludeerd worden dat uw verklaringen zeer algemeen blijven en niet doorleefd overkomen. Zo wordt de geloofwaardigheid van het door u beweerde gedwongen huwelijk nogmaals ondermijnd. Bovendien hebt u in uw eerste gehoor op het CGVS verklaard dat uw man niet ging werken op de dag na het huwelijk (CGVS gehoor 1, p. 11), terwijl u tijdens uw tweede gehoor verklaart dat uw man de dag na uw huwelijk wel ging werken (CGVS gehoor 2, p. 9). Geconfronteerd met deze strijdige verklaringen, verklaart u dat uw man wegging, weer terug kwam, en dan met u naar bed wilde (CGVS gehoor 2, p. 9). Met dat antwoord kan u de ingeroepen incoherentie niet uitklaren. Opnieuw met dezelfde tegenstrijdigheid geconfronteerd, beweert u dat 'werken' in Guinee niet hoeft te betekenen dat het een hele dag is (CGVS gehoor 2, p. 9). Ook dat antwoord kan niet volstaan om uit te klaren waarom u aanvankelijk zegt dat uw man niet ging werken en later beweert dat uw man wel ging werken. Hoe lang of kort uw man zou zijn gaan werken, deed immers niet ter zake. De vaststelling van deze tegenstrijdigheid, die u niet weet uit te klaren, draagt verder bij tot de teloorgang van de geloofwaardigheid van uw relaas.

Nog kan u niet uitklaren waarom u, die naar eigen zeggen vaak mishandeld werd door uw man, niet eerder weggevlucht bent. U verklaart dat uw man u beschuldigde van andere mannen achterna te lopen wanneer u het huis uit geweest was (CGVS gehoor 1, p. 12 en gehoor 2, p. 8), wat inhoudt dat u het huis wel kon verlaten. Gevraagd waarom u niet eerder wegvluchtte, zegt u dat u uw moeder niet in de steek kon laten (CGVS gehoor 2, p. 8). Uw moeder zou evenwel overleden zijn op 29 september 2012 (CGVS gehoor 1, p. 4), een tweetal weken na uw huwelijk dus. U hebt het huis van uw man pas in november 2012 verlaten (CGVS gehoor 1, p. 5, p. 13, p. 15). Gevraagd waarom u niet eerder het huis van uw man verlaten hebt, zegt u dat u de dood van uw moeder moest verwerken (CGVS gehoor 2, p. 8). Het is echter niet waarschijnlijk dat u, die uw luisterend oor en klankbord verloren zou hebben, wel

de kracht vond om de mishandelingen van uw echtgenoot te doorstaan, maar niet de kracht om weg te lopen.

Over uw vluchtaanleiding ben u evenmin overtuigend. Zo verklaart u dat de opmerking van uw man dat u opnieuw besneden moest worden uw directe vluchtaanleiding was (CGVS gehoor 2, p. 8). Wat betreft uw besnijdenis verklaart u dat u besneden bent en vervolgens genaaid bent (CGVS gehoor 1, p. 12-13). Uit uw medisch attest blijkt dat u een besnijdenis van het eerste type ondergaan hebt. Uit uw medisch attest en uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt echter dat dit type besnijdenis als volgt omschreven wordt: "type I of clitoridectomie: gehele of gedeeltelijke ablatie van het clitoriskapje en / of de clitoris". Er is geen sprake van infibulatie (of toenaaien) bij dit type besnijdenis. Hiermee geconfronteerd, zegt u enkel dat dat afhankelijk is van de situatie. U verklaart dat bij sommige vrouwen niet alles kan weggehaald worden, maar dat er wel genaaid kan worden (CGVS gehoor 1, p. 13). Dat u verklaringen aflegt die niet overeenkomen met het medisch attest dat u voorlegt, tast de geloofwaardigheid van uw beweringen over uw besnijdenis aan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt nog dat infibulatie enkel voorkomt bij besnijdenis van het derde type (narrowing of the vaginal opening through the creation of a covering seal. The seal is formed by cutting and repositioning the inner, or outer, labia, with or without removal of the clitoris). Indien u werkelijk een infibulatie zou hebben ondergaan, is het evenmin geloofwaardig dat uw man zou eisen dat u opnieuw besneden zou worden omdat het de eerste keer niet 'voldoende' gedaan zou zijn, gezien een infibulatie zou betekenen dat u reeds de meest ingrijpende vorm van besnijdenis zou hebben ondergaan. Wat betreft uw vrees opnieuw besneden te moeten worden, moet gesteld worden dat u deze volledig kadert in uw gedwongen huwelijk met uw gewelddadige en strikt gelovige echtgenoot (CGVS gehoor 1, p. 12). Gezien uit bovenstaande argumentatie blijkt dat uw verklaringen over dit huwelijk en over deze man ernstig bedrieglijk zijn, kan ook aan uw vrees voor een nieuwe besnijdenis geen geloof gehecht worden. Nog verklaart u dat, toen u hoorde dat uw man u opnieuw zou willen laten besnijden, u uw tante contacteerde. Een week nadat uw man de nieuwe besnijdenis ter sprake gebracht had, zou u dit aan uw tante verteld hebben (CGVS gehoor 2, p. 12). Wanneer u gevraagd wordt waarom u, die beweert deze besnijdenis zodanig te vrezen dat u er de moed uit putte om uw huwelijk te ontvluchten (CGVS gehoor 2, p. 8), een week wachtte alvorens uw tante te contacteren, zegt u dat uw tante uw reis naar Conakry moest kunnen regelen. Wanneer dezelfde vraag u omstandig opnieuw gesteld wordt, beweert u dat uw meteen nadat u het (dreigende) nieuws hoorde uw tante gecontacteerd hebt. Die zou u een week later teruggebeld hebben. Nog een week later zou ze iemand gestuurd hebben om u op te pikken en naar Conakry te brengen (CGVS gehoor 2, p. 13). Deze verklaring is strijdig met uw eerdere verklaring dat u uw tante pas na een week inlichtte (CGVS gehoor 2, p. 12). Dat u, na confrontatie met onaannemelijkheden in uw relaas, verklaringen aflegt die incoherent zijn met uw voorgaande verklaringen, tast de geloofwaardigheid van uw relaas verder aan.

Nog blijkt dat uw verklaringen over uw vlucht uit uw mans huis niet overtuigend zijn. U verklaart dat uw tante iemand stuurde om u op te halen en naar Conakry te brengen (CGVS gehoor 1, p. 12). Wanneer u gevraagd wordt wie er door uw tante gestuurd werd, zegt u enkel dat het een man was. U geeft niet meer informatie. Gevraagd wie deze man was, zegt u dat u zijn naam niet kent (CGVS gehoor 2, p. 7). Dat u zo weinig weet te vertellen over de man die u hielp, tast de geloofwaardigheid van uw bewering uit het huis van uw man te hebben moeten ontsnappen aan. Zo worden ook uw verklaringen over het door u beweerde gedwongen huwelijk met een gewelddadige en wahabitische man nogmaals aangetast.

De geloofwaardigheid van deze vlucht uit het huis van uw man wordt nog aangetast doordat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard hebt dat u een jaar in Conakry hebt gewoond voordat u naar België kwam (verklaring DVZ, punt 11), terwijl u op het CGVS beweert slechts een week in Conakry te hebben verbleven (CGVS gehoor 1, p. 5). Met uw eerdere verklaring geconfronteerd, ontkent u dat u ooit gezegd heeft dat u een jaar in Conakry hebt verbleven. Nogmaals moet hier benadrukt worden dat het vasthouden aan één van uw (incoherente) verklaringen niet volstaat om afbreuk te doen aan de genoemde tegenstrijdigheid. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen opnieuw op het spel gezet.

Verder is uw algemene geloofwaardigheid aangetast. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet te weten wanneer uw ouders overleden waren (verklaring DVZ, punt 12 en 13), terwijl u deze zaken wel weet te vertellen op het CGVS (CGVS gehoor 1, p. 4). U verklaart dat u dat wel wist te vertellen maar dat u dat niet mocht ten tijde van uw gehoor op de DVZ. Gezien u in u in het begin van uw eerste gehoor op het CGVS gevraagd is of uw gehoor bij de DVZ goed verlopen is, en u geen problemen hebt gemeld toen u deze vraag gesteld werd (CGVS gehoor 1, p. 2), moet opgemerkt worden dat deze verklaring aan kracht moet inboeten. Daarbij komt dat u ook strijdige verklaringen hebt afgelegd over de verblijfplaats van uw zus. Bij de DVZ hebt u verklaard dat uw zus in Conakry woonde

(verklaring DVZ, familiesamenstelling, punt 4). Bij het CGVS verklaart u echter dat uw zus al voor uw eigen vertrek uit Guinee van Conakry terug naar Kindia verhuisd was. Ze zou later niet terug verhuisd zijn naar Conakry (CGVS gehoor 1, p. 8-9). Gevraagd waarom u bij de DVZ vertelde dat uw zus in Conakry woonde, terwijl ze op dat moment in Kindia woonde, zegt u dat u het vergeten bent. U voegt eraan toe dat die vraag u niet gesteld is (CGVS gehoor 1, p. 9), wat niet geloofwaardig is gezien het formulier van de familiesamenstelling gedetailleerd vermeldt dat uw zus in de gemeente Ratoma van Conakry woont.

Uw algemene geloofwaardigheid is nog verder aangetast door uw verklaringen over uw scholing. Op de vragenlijst van het CGVS vulde u in dat u niet naar school geweest bent (vragenlijst CGVS, vraag 10). Dat bevestigt u in het begin van uw eerste gehoor op het CGVS (gehoor 1, p. 3). Wanneer later gevraagd wordt hoe het komt dat uw zus wel naar school gaat, terwijl u zegt nooit naar school te zijn geweest, zegt u dat u een jaar naar school geweest bent. Geconfronteerd met uw eerdere beweringen, zegt u dat u niet lang naar school bent geweest. U verklaart dat u slechts een of twee maanden naar school bent geweest (CGVS gehoor 1, p. 9). Er moet gesteld worden dat het feit dat u, na confrontatie met incoherenties, bijkomende verklaringen aflegt die ook incoherent zijn met uw voorgaande verklaringen, de geloofwaardigheid aantast.

Uw algemene geloofwaardigheid wordt eveneens aangetast door uw verklaringen over uw identiteitsdocumenten. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken hebt u verteld u dat u wel een identiteitskaart hebt gehad, maar dat u deze hebt achtergelaten in Guinee (verklaring DVZ, punt 26). Nochtans beweert u op het CGVS dat u nooit een identiteitskaart hebt gehad (CGVS gehoor 1, p. 15 en gehoor 2 p. 2), een bewering die duidelijk strijdig is met deze van bij de DVZ. Gevraagd hoe het komt dat u geen identiteitskaart zou hebben gehad, zegt u dat u toch bijna nergens naar toe ging. Geconfronteerd met de informatie waarover het CGVS beschikt waaruit het feit dat het hebben van een identiteitskaart verplicht is vanaf achttien jaar in Guinee, zegt u dat u getrouwd bent toen u zeventien jaar was en dat men pas een identiteitskaart krijgt wanneer men achttien jaar is (CGVS gehoor 1, p. 15). Gezien u beweert dat u op 16 september 2012 getrouwd bent (CGVS gehoor 1, p. 5) en gezien u beweert dat u op 5 april 1994 geboren bent (CGVS gehoor 1, p. 4), kan dit laatste niet anders dan onwaar genoemd worden. Wanneer opgemerkt wordt dat u reeds achttien jaar was toen u getrouwd zou zijn, zegt u dat u nog maar net achttien was (CGVS gehoor 1, p. 15), wat u evenwel niet ontslaat van de verplichting een identiteitskaart te hebben. Wanneer u nog geconfronteerd wordt met uw eerdere bewering dat u wel een identiteitskaart zou hebben gehad, maar die in Guinee zou hebben achter gelaten, ontkent u dat u dit ooit gezegd hebt. Wanneer opgemerkt wordt dat het wel zo genoteerd staat in uw dossier, beweert u opnieuw dat u dat niet gezegd heeft en dat u dat niet gevraagd werd (CGVS, gehoor 2, p. 2-3), wat een zeer zwakke uitleg is, gezien de notities van uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over het al dan niet hebben van een identiteitskaart, dat u deze niet op afdoende wijze kan uitklaren, en dat u bovendien bedrieglijke verklaringen aflegt wanneer u gevraagd wordt waarom u dan geen identiteitskaart zou hebben gehad, tast uw algemene geloofwaardigheid nogmaals aan.

Ook over uw vertrek uit Guinee legt u geen overtuigende verklaringen af. U verklaart dat uw tante uw reis heeft geregeld en betaald. U weet niet hoeveel uw tante betaald heeft. U hebt dat niet aan uw tante gevraagd en antwoordt niet op de vraag waarom u deze vraag niet stelde aan uw tante (CGVS gehoor 1, p. 16). Hoewel u vanuit België nog contact hebt met uw tante (CGVS gehoor 1, p. 14) en dus in staat bent om haar om meer informatie te vragen, doet u dat niet. Dat tast de geloofwaardigheid van uw beweringen aan. Ook over de reisdocumenten die u beweert te hebben gebruikt legt u ongeloofwaardige verklaringen af. Zo verklaart u dat de smokkelaar een paspoort voor u bij zich droeg. U weet niet welke naam of nationaliteit dat paspoort had. U verklaart dat u het paspoort niet bekeken hebt. U verklaart dat u niets wist over reizen of over paspoorten. U verklaart dat u niet wist waar u naar toe ging (CGVS gehoor 1, p. 16). Dat u zich niet beter heeft geïnformeerd over uw bestemming en over de identiteit die u gebruikte om te reizen (CGVS gehoor 1, p. 16), tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw uitreis verder aan. Indien u werkelijk een vrees zou koesteren om opnieuw besneden te worden en om door uw man mishandeld te worden, was uw uitreis uit Guinee immers van levensbelang. In dat licht is het niet geloofwaardig dat u uw bestemming en uw reisdocument niet grondig zou bestuderen teneinde uw kansen door de controles op de luchthaven te raken te vergroten. Uw bedrieglijke verklaringen over uw reis doen twijfels rijzen bij uw bewering Guinee te hebben moeten ontvluchten, waardoor ook vraagtekens moeten geplaatst worden bij uw beweerde problemen.

Wat betreft uw bewering dat u getraumatiseerd bent (CGVS gehoor 2, p. 13), moet worden vastgesteld dat u dat niet concreet aannemelijk maakt. U geeft niet aan door wat precies u getraumatiseerd zou zijn. Gezien u geen attest neerlegt waaruit blijkt dat u psychische problemen zou hebben, gezien de

bedrieglijkheid van uw asielrelaas en gezien uw problematische algemene geloofwaardigheid, kan ook aan uw bewering dat u een trauma hebt opgelopen geen geloof gehecht worden.

Omwille van alle hierboven aangehaalde redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn gemaakt en aldus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt kunnen deze vaststellingen niet ombuigen. De foto's geven geen directe informatie over de identiteit van de afgebeelde personen, noch over hun onderlinge relaties of hun levensgeschiedenis. Bijgevolg bieden ze geen ondersteuning voor uw asielrelaas. Uw geboorteakte kan hoogstens uw verklaringen over uw identiteit en nationaliteit ondersteunen. Deze staan hier niet ter discussie. Uw medisch attest vermeldt dat u een besnijdenis (type I) hebt ondergaan. Dat staat hier evenmin ter discussie. Het andere medische attest bevestigt dat u verschillende littekens hebt. Uit het attest kan niet afgeleid worden op welke manier of wanneer u deze littekens zou hebben opgelopen. In die zin ondersteunt dit attest uw asielrelaas niet. Er kan enkel uit afgeleid worden dat u littekens heeft op verschillende plaatsen, wat hier niet betwist wordt. De folders en uw lidkaart van GAMS ondersteunen enkel uw verklaringen dat u lid bent van deze organisatie. Ook dat heeft geen betrekking op uw asielrelaas en ook dat wordt hier niet betwist.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie en van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet, moet worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

In verband met de algemene veiligheidssituatie in uw land zijn de verschillende geraadpleegde informatiebronnen het erover eens dat Guinee eind 2012 en in de loop van 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, op zichzelf staande en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De veiligheidstroepen van Guinee begingen namelijk mensenrechtenschendingen naar aanleiding van politieke betogingen. Er waren spanningen tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen wegens de organisatie van parlementsverkiezingen. Deze verkiezingen verliepen rustig op 28 september 2013 en sindsdien werden geen belangrijke incidenten meer gemeld. De volledige resultaten zijn vanaf nu definitief, de nieuwe regering is gevormd en de oppositie zetelt in het parlement. Artikel 48/4 §2C van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of van de persoon van een burger, wegens willekeurig geweld in het kader van een gewapend binnenlands of internationaal conflict, beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire-beschermingsstatus. Geen enkele geraadpleegde bron vermeldt het bestaan van een gewapend conflict. Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat Guinee niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld en dat er geen gewapende oppositie in het land bestaat. In het licht van al deze elementen dient bijgevolg te worden geconcludeerd dat de situatie in Guinee op dit ogenblik niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2.

De informatie waarop het CGVS zich beroept is toegevoegd aan uw administratief dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een "medisch attest dd 19.00-5.2014".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter.

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster beroept zich in een enig middel op de *“Schending van art. 2 par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, artikel 48/3 en 48/4, 57/7 bis en artikel 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; Schending van artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 en artikel 4 1 en 4.3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimum normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, Schending van het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing; Schending van artikel 3 van het EVRM, Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden zoals gewijzigd door Protocol Nr. 11 met de aanvullende Protocollen Nrs. 1, 4, 6, 7, 12 en 13 en artikel 1 van de Conventie van Genève; Schending van Artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen; Schending van Artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimum normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft”*. Verzoekster laat tevens gelden dat *“De algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen eveneens dat de administratie bij het uitoefenen van enige weigeringsbevoegdheid, zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan”*.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Een middel of een onderdeel van een middel is slechts ontvankelijk in de mate dat niet alleen wordt aangegeven welke bepaling of beginsel met een bestreden beslissing zou zijn geschonden, doch ook wordt uiteengezet op welke wijze die schending zou zijn gebeurd. Het volstaat dan ook niet louter te wijzen op wettelijke bepalingen en rechtsbeginselen zonder nader uit te werken hoe deze geschonden worden door de bestreden beslissing. De schending van *“het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing”* is dan ook onontvankelijk aangevoerd, nu dit niet wordt geconcretiseerd, noch nader wordt toegelicht.

2.5. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). Bijgevolg moet de schending van artikel 3 van het EVRM, gelet op de aard van de bestreden beslissing, niet afzonderlijk worden beoordeeld.

2.6. Aangaande de aangevoerde schending van de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, dient te worden vastgesteld dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van voormelde Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 verstreek op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.8. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

Nopens de status van vluchteling

2.9. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

2.10. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoeksters verklaringen voldoende zijn om haar gedwongen huwelijk en herbesnijdenis geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht, kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

2.11. Verzoekster verklaart asiel aan te vragen uit vrees voor haar herbesnijdenis en omwille van haar gedwongen huwelijk. Indien deze eeuwenoude traditie niet de bedoeling heeft om de meisjes en vrouwen kwaadwillig leed te bezorgen, kan niet worden ontkend dat deze praktijk een ernstige aantasting is van de fysieke integriteit van de meisjes en vrouwen en mogelijk ernstig psychisch leed kan veroorzaken. Voorop dient echter nagegaan te worden verzoeksters gedwongen huwelijk en hieruit voortvloeiende herbesnijdenis geloofwaardig is en of verzoekster, als volwassen vrouw, zich niet kan hervestigen om aan deze beweerde familiale dreiging te ontsnappen. Tevens dient te worden vastgesteld dat verzoekster stelt niet vervolgd te zijn door haar overheden.

2.12. Uit het administratief dossier en de processtukken kan blijken dat verzoekster ernstige tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent alle essentiële aspecten van haar asielrelaas. Zo is

verzoekster ongerijmd over de dag en de tijdsperiode tussen het moment waarop haar beweerde echtgenoot haar kenbaar maakte dat hij haar zou huwen en het huwelijk zelf (*"dat was op een maandag"* en *"het was een maand en een paar weken ertussen. Nee, nee, het was drie maanden"*, gehoor 1 p. 10 en 17, versus gehoor 2 p. 10, *"ik weet niet of het een donderdag of een vrijdag was, op een van die twee dagen"* en *"een paar dagen was het, ik heb niet exact geteld, niet zo veel dagen waren ertussen"*, *"het was niet zo lang, korter dan een week"*), over of H. onmiddellijk heeft meegedeeld dat verzoekster zou toestemmen (gehoor 1 p. 11) dan wel dat ze eerst probeerde de oom om te praten (gehoor 2 p. 12), over de maand van het huwelijk (*"op de 16de van de 9de maand van 2012"*, gehoor 1 p. 5 versus *"16/07/2012"*, gehoor 2 p. 6) en over het gegeven of haar man naar zijn werk ging de dag na het huwelijk. Waar verzoekster nog aanvoert dat *"Verzoekende partij heeft spontaan het tijdstip van de dag en de gelegenheid aangeven waarbij haar het huwelijk dat gepland was aangekondigd werd"*, vermag dit geenszins de vastgestelde tegenstrijdigheden op te heffen of uit te wissen. Verzoekster is ten slotte zeer onwetend over haar beweerde echtgenoot en zijn geloof en beperkt zich tot zeer oppervlakkige verklaringen inzake haar huwelijksdag. Verzoekster is aldus aanhoudend en op alle vlakken strijdig zodat niet kan aangenomen worden dat de verklaringen waarachtige belevingen inhouden.

2.13. Verzoekster tracht zich te verdedigen door te stellen *"dat het feit dat het wahabisme marginaal zou zijn in Guinée, sluit niet uit dat de echtgenoot van verzoekende partij tot die minderheid behoort"*, doch dit verklaart evenwel niet waarom een wahabiet, een niet-wahabiet en (stief)dochter van een handelaar, die haar oom (stiefvader) elke dag in een winkel bezocht, zou huwen gezien verzoekster door haar levensstijl en onbedektheid als afvallig en onpuur wordt beschouwd door wahabieten (SRB "Guinee" "Le wahhabisme"), noch verklaart ze waarom ze hier haar huwelijk niet kan documenteren gezien ook traditionele en religieuze huwelijken in aanwezigheid van getuigen bevestigd worden en door de religieuze leiders geregistreerd worden (gehoor 2 p. 9). Dat verzoekster verder verklaarde naar *"de moskee van de wijk"* te gaan en *"als ik wilde, kon ik naar elke moskee gaan (maar hij zei me van ik moest in die moskee bidden omdat hij is diegene die er het gebed begeleidt)"* is ernstig tegenstrijdig met de objectieve informatie SRB "Guinee" "Le wahhabisme" waaruit blijkt dat *"les wahhabites ne fréquentent que certaines mosquées dans lesquelles les non wahhabites ne sont pas les bienvenus"*. Verzoekster verklaart evenmin waarom ze, indien ze meldt dat haar man *"altijd aan het bidden is"* (gehoor 1 p. 13), niet vermeldt dat de wijze waarop dit gebeurt zichtbaar afwijkt van andere moslims, zoals verzoekster en haar familie. Nog daargelaten of verzoekster drie maand dan wel twee maand van zeer nabij contact had met haar echtgenoot, beperkt verzoekster zich tot het geven van theoretische en algemene verklaringen (*"Verder dient te worden vastgesteld dat het CGVS redeneert op grond van een Westers model van relatie tussen man en vrouw daar waar de situatie helemaal niet vergelijkbaar is met de situatie in Guinée, en nog minder vergelijkbaar is met de situatie in Guinée, binnen een polygaam gedwongen huwelijk met een Wahabiet. Deze relatie is vooreerst geen liefdesrelatie maar is ook geen relatie waar man en vrouw op gelijke voet staan en openlijk en eerlijk een gesprek voeren. In deze relatie is het leven van de vrouw beperkt tot het dienen, het aanvaarden, zonder enig protest. Vragen stellen komt t niet aan bod en is reeds een gebrek aan respect. In concreto leefde verzoekende partij eerder afgesloten op het haar toegewezen perceel. Zij zocht evenmin naar contacten met de andere echtgenoten die haar benijdden en waarvan zij schrik had, daar zij haar werkelijk probeerden te temmen"*) en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses (*"Daar zij ook afkeer had voor haar opgelegde echtgenoot had zij ook helemaal geen belangstelling voor hem"*), maar laat na concrete en geobjectiverde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen, temeer zij ook voor het huwelijk informatie zal ontvangen hebben om haar te overtuigen tot een huwelijk (bijvoorbeeld inzake zijn studies en zijn ouders, gehoor 2 p. 5-6) en er eveneens van kan worden uitgegaan dat zij zelf in haar naaste omgeving alle mogelijke informatie zal opgevraagd hebben te meer nu dit een reguliere zakenpartner van haar oom was. Evenmin wordt van verzoekster een *"theoretische uitleg ivm wahabisme"* gevraagd, doch wel dat zij concreet, doorleefd en in overeenstemming met de objectieve informatie inzake wahabisme kan beschrijven hoe het is om getrouwd te zijn met een wahabiet, *quod non* gezien zij zich beperkt tot louter oppervlakkige visuele kenmerken. Indien de dossierbehandelaar verzoekster op dit punt blijft doorvragen om haar de kans te geven authentieke en persoonlijke ervaringen te vermelden, dan kan uit het feit dat zij dit niet kan, niet worden afgeleid dat zij de vragen niet begrijpt, doch enkel dat zij niet bij machte is een doorleefd en waarachtig beeld te evoceren. Een gelijkaardige vaststelling geldt voor verzoeksters oppervlakkige verklaringen over haar huwelijksdag. Verzoekster krijgt diverse malen de kans om meer in detail te vertellen over de huwelijksceremonie, de huwelijksdag... maar blijft bij oppervlakkige, niet gedetailleerde

en louter algemene verklaringen. De commissaris-generaal hoeft dit niet 'verder' te motiveren, dergelijke vaststelling volstaat op zichzelf om een draagkrachtig motief te vormen.

2.14. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en coherent verhaal te vertellen. Het argument dat verzoekster zenuwachtig was, doet geen afbreuk aan deze plicht (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377), noch de bewering dat verzoekster *"verzoekende partij zich moeilijk in tijd en ruimte kan oriënteren"* en *"geen verstand heeft van een tijdspanne"* nu dit geenszins uit haar verklaringen kan blijken. Indien zij *"eigenlijk niet eens de naam van alle maanden van het jaar kent en zeker niet in volgorde"* en *"niet eens de namen kent van de maanden die zij met cijfers noemt"*, voor zover überhaupt al waarachtig, dan nog stelt de Raad vast dat zij op geen enkel moment problemen heeft om de maanden met een cijfer aan te duiden zodat de opmerking *"zonder dat verdere vragen gesteld werden om verzoekende partij toe te laten zich beter in de tijd te oriënteren"* niet dienstig is. Dat verzoekster *"nog vrij jong is"*, *"onervaren"*, *"weinig matuur voor haar leeftijd"* - hetgeen overigens evenmin uit verzoeksters verklaringen kan blijken - en *"slechts 18 jaar oud op het ogenblik van de feiten"* dan kan dit haar dermate onwetende en tegenstrijdige verklaringen evenmin vergoelijkings, noch kan blijken dat zij een beperkte leefwereld had en *"zich uitsluitend bezig gehouden met het huishouden"* gezien zij haar oom altijd eten bracht in zijn winkel (gehoor 1 p. 10, gehoor 2 p. 10) en na haar huwelijk *"ging ik uit"* en kon ze haar zieke moeder nog bezoeken (gehoor 1 p. 14, gehoor 2 p. 4, p. 6, p. 8), laat staan dat dit een dermate invloed op haar ervaringen zou hebben gehad dat ze ook over eenvoudige feiten tegenstrijdige en onwetende verklaringen aflegde. Het is daarenboven geenszins onredelijk te verwachten dat een asielzoeker de cruciale asielfactoren kan duiden, minstens correct of chronologisch kan situeren, noch dat zij haar terugkeer met H. gedetailleerd kan beschrijven, zelfs indien *"alles eveneens heel snel verliep"*. Verzoekster toont evenmin aan dat ongeschooldheid de verstandelijke vermogens aantast en zij hierdoor niet in staat zou zijn haar leefwereld in tijd en ruimte te situeren te meer ze wel in staat is om naar Europa te reizen en asiel aan te vragen. Uit de gehoorverslagen blijkt dat de dossierbehandelaar eenvoudige duidelijke vragen stelde en dat verzoekster kennelijk kan volgen en zij de logica en de inhoud van de vragen correct begrijpt. Daarenboven werd verzoekster tijdens het verhoor bijgestaan door haar advocaat zodat haar eventuele beperkingen konden benadrukt worden, wat niet is gebeurd. Indien verzoekster beweert dat zij *"manifest een beperkt intellect bezit"* dan kan dit niet blijken uit een eenvoudige lezing van de gehoren, noch adstrueert verzoekster dit op enige andere wijze.

2.15. Wat de tolk op het CGVS betreft, dient te worden vastgesteld dat tijdens beide verhoren aan verzoekster uitdrukkelijk werd gevraagd of zij de tolk begreep en er werd aangegeven dat eventuele problemen gemeld moeten worden (gehoor 1 p. 2, gehoor 2 p. 2). Zij kreeg bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken, maar heeft naar aanleiding van beide verhoren geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen tolk en haarzelf, in tegendeel zij verklaarde zowel de tolk als alle vragen goed begrepen te hebben (gehoor 2 p. 14). Pas in het verzoekschrift wordt voor het eerst een opmerking gemaakt. Verzoekster licht bovendien niet toe door welke concrete elementen er eventueel een misverstand zou gerezen zijn. Haar opmerking in het verzoekschrift is dus niet enkel laattijdig maar bovendien niet op concrete wijze gemotiveerd. Bij een eenvoudige lezing van de gehoren kan evenmin blijken dat *"Het is eveneens duidelijk dat verzoekende partij de vragen niet meteen goed begreep en dat de vragen herhaaldelijk dienden te worden geformuleerd. Het is ook merkbaar dat de vertaling niet altijd 'vlot' verliep."*, althans kan niet blijken dat het herformuleren van de vragen aan de vertaling of aan de vraagstelling lag, noch dat dit een negatieve invloed op de gehoren zou gehad hebben. Verzoekster maakt aldus niet aannemelijk dat er problemen waren met de vertaling of de vraagstelling. Waar verzoekster nog beweert dat *"Verzoekende partij heeft duidelijk de vraag 'wanneer was het voor het eerst...' geïnterpreteerd als op welk ogenblik van de dag of in welke gelegenheid"*, verandert dit niets aan de gedane vaststellingen.

2.16. Verzoekster ontkracht zelf de waarachtigheid van haar verklaringen tijdens haar eerste verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ook als zou verzoekster gevolgd worden dat ze laaggeschoold is, zenuwachtig is, dan nog is niet aannemelijk dat verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken een geheel ander profiel naar voor schuift nl. een moderne ongehuwde vrouw uit Conakry waar ook haar zus woont en die zich genoegzaam kan legitimeren met een identiteitskaart (verklaring DVZ 11, 15, 26 en samenstelling van familie). Indien *"het interview op de DVZ bijzonder en opmerkelijk kort was en [verzoekster] zich heeft beperkt tot het invullen van administratieve gegevens"* en dat *"verzoekende partij op de DVZ helemaal niet verhoord werd ivm de reden van haar asielaanvraag"*, dan verklaart dit nog

altijd niet waarom verzoekster op de diverse en fundamentele punten, verklaringen aflegt die onverzoenbaar zijn met haar latere verklaringen op het CGVS. Verzoeksters bewering dat *“dat verzoekende partij wat betreft de burgerlijke stand steeds vrijgezel is vermits zij slechts religieus gehuwd werd. Wettelijk blijft verzoekende partij niet gehuwd zodat zij alleszins bij de DVZ als ongehuwd zou geregistreerd zijn”* is een loutere bewering nu niet wordt aangetoond dat een religieus huwelijk geen geldig huwelijk zou zijn in Guinee en bovendien alle soorten partnerschappen worden geregistreerd op de DVZ en vraag 16 verschillende vakjes voor wettelijk huwelijk, religieus huwelijk, traditioneel huwelijk en samenwonen voorziet. Waar verzoekster volhoudt dat zij *“ondanks zij 18 jaar geworden was, heeft haar identiteitskaart nooit afgehaald . Het is niet “ongewoon” in Guinée en er dient te worden gewezen op het feit dat verzoekende partij nooit zelfstandig geleefd heeft. Zij was vooreerst onder het gezag van haar vader, vervolgens onder het gezag van haar oom en tot slot onder het gezag van haar man. Zij is ook niet wettelijk getrouwd zodat er geen absolute noodzaak was naar identiteitsdocumenten”*, verklaart dit nog altijd niet waarom zij op de DVZ wel verklaarde een identiteitskaart te hebben in Guinee.

2.17. Voorts kan uit het administratief dossier blijken dat de verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken verzoekster werden voorgelezen in het Peul en door haar ondertekend zijn (zie administratief dossier). Verzoekster was aldus in de gelegenheid om naar aanleiding van deze vragenlijst bijkomende opmerkingen te maken of correcties aan te brengen, doch heeft geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot de inhoud van de vragenlijst, noch met betrekking tot de communicatie tussen de tolk en haarzelf, ook niet ter gelegenheid van het interview op het CGVS wanneer haar daarover uitdrukkelijk gevraagd werd. Verzoekers opmerking komt dus voor als een *post factum* bewering, is niet enkel ongegrond, maar eveneens laattijdig.

2.18. De Raad kan verzoekster volgen waar ze meent dat uit het medisch attest dat opgesteld werd door de UZ Gent blijkt dat een *“pseudo-infibulatie niet kan worden uitgesloten indien de wondranden tijdens de besnijdenis aan elkaar beginnen te kitten”* en dat *“vandaar dat het mogelijk is dat ze tav schaamlippen een kleine adhesie had van de wondranden waardoor dat ze nadien is meer opengemaakt”* te meer nu de dokter tevens stelt dat retrograad, de *“geopende pseudo-infibulatie”* niet altijd vast te stellen is bij klinisch onderzoek, zodat dit *“dan ook uitlegt dat er geen melding van gemaakt is op het voor het CGVS neergelegd medisch attest ivm haar besnijdenis”*. Echter kan aan de gedwongen herinfibulatie in het licht van de andere motieven van de bestreden beslissing geen geloof worden gehecht. Immers is niet geloofwaardig dat verzoekster überhaupt een herinfibulatie dient te ondergaan nu haar gedwongen huwelijk met een wahabiet niet geloofwaardig is en ze op de Dienst Vreemdelingenzaken ontkende gehuwd te zijn. Daargelaten dat verzoekster niet onmiddellijk is vertrokken, zou het feit dat haar moeder overleden was net een reden te meer kunnen zijn om onmiddellijk te vertrekken nu verzoekster verklaarde uiteindelijk toegegeven te hebben te huwen omdat haar zieke moeder dreigde weggestuurd te worden (gehoor 1 p. 11, gehoor 2 p. 12) en initieel bij haar beweerde echtgenoot gebleven is omdat ze haar zieke moeder niet in de steek kon laten (gehoor 2 p. 8).

2.19. Verzoekster legt bovendien ongeloofwaardige verklaringen af over haar identiteitsdocumenten, reisweg en reisdocumenten zodat de Raad geen zicht heeft over haar ware identiteit, het ogenblik dat ze naar België kwam en of ze ten tijde van de aangehaalde feiten nog in Guinee was. Daargelaten de identiteit van de man die haar via haar tante hielp te ontsnappen, beperkt verzoekster zich verder tot het toelichten en uitweiden van het asielrelaas en het negeren van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het benadrukken van een van de versies van haar verklaringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses (*“Verzoekende partij verwijst naar hetgeen reeds uiteengezet werd ivm de moeilijkheid om zich in de tijd te situeren, mogelijks omwille van een gestoorde geestesgesteldheid doch vooreerst reeds omwille van een onvoldoende kennis van de tijdsindeling - dagen-weken-jaren- heeft. Indien verzoekende partij tot 12 kan tellen, kent zij de namen niet van alle maanden noch hun juiste volgorde. Verzoekende partij is slechts een korte tijd in Conakry gebleven, nl een week. Verzoekende partij herinnert zich niet ooit over een jaar te hebben gesproken, doch dient toe te geven dat zij verward was en ook steeds verward is”, “Er dient te worden herinnerd dat verzoekende partij bij haar vertrek heel jong en onervaren was. Zij was gewoon te gehoorzamen zonder vragen te stellen en was bovendien sterk getraumatiseerd omwille van haar gedwongen huwelijk en van de mishandelingen waarvan zij het slachtoffer werd; Verzoekende partij was enkel bezig met haar leven proberen te redden en heeft haar tante haar vlucht en vertrek laten regelen. Zij was persoonlijk alleszins niet in staat haar vlucht of reis te regelen. Tot slot kan uit het geheel van het interview worden afgeleid dat verzoekende partij vrij immatuur is en intellectueel vrij beperkt.”*), maar laat na concrete en

geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

2.20. De door de commissaris-generaal correct weergegeven tegenstrijdigheden, onwetendheden en oppervlakkigheden raken de kern van het relaas en zijn pertinent. Voor het bestaan ervan wordt geen redelijk aanvaardbare verklaring gegeven. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Derhalve heeft het Commissariaat-generaal wel degelijk verzoeksters asielrelaas op haar individuele merites beoordeeld en kan geenszins beweerd worden dat er geen rekening werd gehouden met de feitelijke toedracht van het relaas of dat er enkel verwezen werd naar algemeen beschikbare informatie, noch dat de beslissing niet op correcte juridische wijze werd gemotiveerd of dat er geen rekening werd gehouden met *“elementen die inherent zijn aan de afkomst of inherent zijn in de samenleving waartoe de betrokkene behoort dit al dan niet voorkomend uit de afkomst alléén. Dat ook element die normalerwijze voortkomen, uit de context of specifieke vluchtcontext dienen in kaart gebracht te worden”*. Er kan geen schending van artikel 17 noch 27 van het KB van 11 juli 2003 worden vastgesteld.

2.21. Verzoekster brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het negeren van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van algemene en theoretische beschouwingen over de motiveringsplicht en de beginselen van het vluchtelingenrecht, het vasthouden aan een van de versies (*“Tussen het ogenblik dat het huwelijk aangekondigd werd en de dag van het huwelijk dat op een zondag plaatsvond was er minder dan één week”, ‘Het was de donderdag , - de dag voor de vrijdag=moskee- , dat het huwelijk aangekondigd werd en dat uit reactie op haar weigering, de oom haar aan een boom vasthield”*), het maken van verwijten naar het CGVS, het geven van gefabriceerde post-factum verklaringen, het formuleren van bouteweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses (*“Verzoekende partij heeft naast de kwestie geantwoord en heeft met andere woorden een andere informatie gegeven, hetgeen uiteindelijk niet als een tegenstrijdigheid kan worden aanzien”*), maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.22. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

2.23. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster voert aan dat *“Het CG behandelt enkel de SB in het kader van artikel 48.4 C doch niet in het kader van artikel 48/4 b. Het CGVS geeft echter geen enkele reden aan waarom in casu de SB bepaald bij artikel 48/4 b niet zou kunnen worden toegekend, gelet op het hoger beschreven profiel van verzoekende partij, de informatiebronnen die verzoekende partij voorlegt en op basis van de Cedoca informatie”*.

2.24. De Raad stelt vast dat verzoeksters bewering berust op een onzorgvuldige lezing van de bestreden beslissing. Immers blijkt uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de weigering van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b Vreemdelingenwet is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou

zijn. Verzoekster gaat er in deze dan ook aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoeksters asielrelaas niet geloofwaardig is, kan zij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van haar relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. In zover verzoekster zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet, dient verzoekster elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in haar land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Voor zover verzoekster zich beroept op de algehele situatie, werkt zij dit middel niet voldoende uit en toont zij niet aan dat de situatie waarnaar zij verwijst, zou kunnen vallen onder artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet (RvV 20 juni 2008, nr. 12.887). Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.25. Verzoekster vroeg tevens in ondergeschikte orde de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongrondigheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantoont dat de gegrondheid van haar asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, en zij geenszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

2.26. Er wordt geen grond middel aangehaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK